

Tarinan kertoo:
Tenho Heikkilä
Kälviä

Mansikkapoloku

Minun lapsuuden aikanen maansikkapolokuni kiärsi täsä kotitalon ja krannin pellonpyärtänoitä ja kiviaitoja pitkin. Joka päivä minä sen kulijin. Joskus usiammastikki, sillonko maansikat valamistu. Piäni pläkkimuki oli käesä. Joskus taas tälläsin mariat heinänkorthen. Soli kyllä mukava tulla täysinäisen pläkin eli pitkän maansikkaheinän kaans kotia. Istua porraskivelle niitä syämhän. Harmaja hirsiseinä seliän takana huaku semmosta lämpyä, että joutu oikeen poskens painahan puun karkiaa pintaa vasten. Ja aurinko paistaa porotti kirkaalla taiffaalta. Nyt tuntuu siltä, niinko sillon ei sajen päiviä olis ollukkaan. Se on sitä ko sanothan, että vuajet kultaa muistot.

Minä pijin tuan maansikkapolokuni aivan omana luantaisetunani. Ko sitte kerran tuli serkupoika, samanikäinen, tualta Konkenkarista käymhän ja tormas heti tuan polun alakupäähän ahamihan maansikan kartteja, niin minulta palo pärheet. Aikaniko siinä riitelin ja huusin, eikä se lähtenny poies, rupesin minä sitä uulankantheelta kivittäähän. Sattu käymhän puliks ajelthun knuphin. Siihen tuli reikä, ja veri rupes juoksehan korvalliselle. No sehän nosti kauhian rähäkän ja uhkas mennä kantelehan isälleni. Sano että, "kyllä nyt saat selekhäs ja vielä meijänki isältä, ko se saa kuulla."

Ei isä ollu minua millonkaan piässy, mutta pelekäsin minä sitä kumminki. Sikspä rupesin siinä sitte lahajohan sitä serkkupoikaa. Se osas kaans käyttää tilaisuutta hyväkseens. Ensiks meni puinen lava-auto, kylän paras. Tiäsin sen ko isä oli sen tehenny. Oli se semmonen puuseppä. Sitte se pahahenki hoksas puulajosa pikkukirffeen ruhumun pääsä. Siihen oli tuara tehenny varren ja terottannu terän ko olthin oltu yhesä rantheella puita piänimäsä. Niinhän siinä kävi, että minä jouvuin vielä senki sille antahan. Iänkaiken muistan miltä minusta tuntu ko se lähti kotiaans. Vetä peräsääns autoa, jonka lavalla kolisi pikkukirves. Parhaat tavarani vei. Lohojutti pikkusen, että olipa sillä aikamoinen kuhumu ja reikä päässä. Ja jäipä minun neihteellinen maansikkapolokuni kokonaans raiskaamata.

Tämä maansikkapoloku oli minun silloisen mailmani kokonen. Siinä oli siltä kaikki mitä osas toivua. Siälä opin rakastahan luantoa, joka tunne on föliänny minua

tähän päivhän asti. Muistan miten makasin aurinkosella pyärtänöllä kissankellojen seasa. Takana, osalta yläpualellani, heilu heelmöivä ruvispelto, kesätuulesa. Kortten sejasa ruviskukkia aivan sinisenääns. Silimilläni seurasin leivosta, joka nousi pystösuorhan taiffaalle. Nousi ja nousi aivan näkymättömihin. Vain ilonen liverrys kuulu. Kohta se kuitenkin tuli alas melekenkö kivi ja istu pesäpaikkaans lähelle. Jostaki läheltä kuuluu vielä keltasirkun tsyit tsyit tsitsitsiti. Ei minkään konheen eikä moottorin ääntä. Kotieläinten tuttuja huutoja vain. Ja naapurin emännän kaunis karijan kutsu, joka raiku moisiolta toiselle. Siinä tämä poika sai elää kesääns!

Tänä päivänä siitä lapsuuteni maansikkapolusta ei ole justhin mitään jäljellä. Jonku tutun kiven saattaa vielä löytää. Poijes on harmajat pyrstöaijat, ruvispellot ja se pääasia, kangasmaansikat. Pyärtänöt ja pellocki kasvaa polttaraista ja muuta roskaa.

Ei näy nykysin sikiöitä kyykkimäsä marian hausa Ne menee pikitiätä ja kaffilasta toishen. Syävät pitsoja ja muita euroräättejä. Kotona ollesa pelathan tiatokonepelejä ja hoivathan mekaanista virtuaalielukkaa. Minkähänlaisia muistoja niillä on vanhana? Sopsis vähä tuumata.

Tarina on julkaistu Kälviän seudun sanomissa 5.2.1998.